

The Old Republic

A végső próba

(Fordította: bimi12)

Lana Beniko álmosan ébredt; teste és elméje merev volt, ahogy a hideg köveknek támaszkodott Tulak Hord sírjában. Mennyit aludhatott? Megterhelt végtagjai azt mondták neki, hogy még korántsem eleget, de ő attól tartott, hogy napokat. Éhség mardosta a gyomrát, de Lana lerázta magáról az érzést. Mozgásban kellett maradnia, kutatnia kellett. Ha itt maradt volna, ő is a sír egyik élettelen relikviájává válik. Sötét föld piszkolta be Lana körmeit, ahogy álló helyzetbe küzdötte magát. A huzatos helyiségben amúgy is száraz ajkai kicserepesedtek.

- Felébredtél – jelentette ki egy rekedt hang. Lana el is felejtette, hogy nincs egyedül.

Bensyn az alkóv bejáratában térdelt, amelyet pihenőhelyül választottak. Vörös bőrét - amely arról árulkodott, hogy a férfi tisztavérű Sith -, könnyű volt felismerni. Kagan, akinek az arcát elrejtette hosszú, sötét haja, még mindig összegömbölyödve aludt mellette. Csak ők hárman maradtak a tanítványok eredeti csapatából.

- Igen – Lana hangja idegenül csengett a saját fülében. – Hogy van?

- Az állapota stabil – Bensyn kifésülte a haját Kagan homlokából és felfedett egy mély vágást a nő egyébként elbűvölő vonásain. – Ez nyomot fog hagyni.

- Senki nem éli túl a próbákat sebesülés nélkül – Lana tekintete elrévedt az árnyak közé, ahogy a lány visszaemlékezett, hogyan árasztották el őket a k'lor'csigák. Lana megpróbált utat vágni a többi tanítvány számára, de elvesztették Grecket és majdnem Kagant is. A karja még mindig fájt, ahogy keresztülvágott a férgek kígyózó testén.

Ha Harkun most látná őket... Lana összeszorította a fogait, miközben elképzelte a felügyelő kaján nevetését. Az az ember szadista volt. Lana azt hajtogatta magának, hogy ez a dolgok rendje, miközben tétlenül nézte, ahogy a férfi kiselejtezte a gyengéket. Csendben

maradt, amikor a felügyelő sértegette, megverte és arra kényszerítette őket, hogy egymásnak essenek. Miért is kellene neki – a Dromund Kaas egyik leghíresebb vállalkozójának lányaként –, törődnie egy csapat rabszolgával?

Azért, mert Sith-ek voltak, és mindent kiálltak, amit csak Harkun ki tudott találni számukra. Lenyűgözték Lanát, és ő szerette volna látni Harkun arcát, amikor rájön, hogy összedolgoztak és teljesítették a végső próbáját. Egy feladatot, amit a férfi lehetetlennek tartott: megtalálták Tulak Hord sisakját.

Kagan megmozdult. Bensyn ülő helyzetbe segítette őt.

- Tudsz mozogni?

A lány elmosolyodott.

- Nincs más választásom.

Bensyn odatartotta a vállát Kagannek és a háromfős csapat elhagyta az alkóvot. Lana duracél vibrokardját a kezében tartva egy sötét átjárón keresztül vitte őket, ami reményei szerint ahhoz a kamrához vezetett, amely Tulak Hord páncélját tartalmazta. Az ősi Sith Nagyúr sírját, mely egykor tele volt rejtélyekkel, mára szinte teljesen kifosztották a sírrablók és az Akadémia, de azért még mindig maradt néhány felfedezetlen helyiség. A kőfalakra vésett szimbólumokból Lana azt olvasta ki, hogy az úti céljuk előttük van.

Még a leghalkabb léptek is elmozdították a sziklákat, amelyek kilazultak az idő múlásával. Lana elfojtott egy köhögést, ahogy a por irritálta az orrát és a tüdejét; szeme összeszűkül, hogy lássa a folyosót.

- Fényre van szükségünk – suttogta Kagan hátulról.

Lana tétovázott. Jelen állapotukban nem élnének túl még egy támadást.

- A szörnyek jönni fognak, ha van fény, ha nincs – tette hozzá Bensyn, aki megérezte Lana zaklatottságát. – Így legalább látjuk, ha közelednek.

Lana engedett, és előhúzott egy világítókristályt a zsákjából. A folyosót beborította egy ledőltszlop törmeléke, ezt leszámítva semmi nem volt rajta. Kagan arca megrándult, ahogy Bensyn és Lana átsegítették a törmeléken, bőre sápadt volt és nyirkos. Lana igyekezett egyenesen tartani saját szívverését. Ha sikerrel akartak járni, az előttük álló feladatra kellett fókuszálnia és termelékenyebb energiává alakítani a félelmét.

Amikor elérték a folyosó végét, Lana magasra tartotta a kristályt, hogy akkora részét láthassa be a kamrának, amekkorát csak lehetséges. Sóhajtott. A helyiség romos volt. Törött kőtáblák heverték szanaszét a padlón. Úgy látszott, a sérült, elfeledett szobrok készek a legapróbb érintéstől is összeomlani. Órákig tartana mindent átválogatni, de ha itt a sisak, akkor megérné az egész.

- Kagan, pihenj egy kicsit. Bensyn és én eltakarítjuk a nagyobb darabokat – Úgy látszott, a másik tanítvány ellenkezni akar, de már Bensyn is arra kérte, hogy üljön le.

Lana behunyta a szemét, és az Erőt használta, hogy kevés megmaradt energiájával oldalra mozdítsa az egyik kőtáblát.

- Biztos vagy benne, hogy itt van? – kérdezte Bensyn, aki az összpontosítástól nehezen lélegzett.

- Semmiben sem vagyok biztos – válaszolta Lana. – De ez az egyetlen nyomunk.

Csendben dolgoztak tovább, egyesével mozdítva el a törmelék darabjait, míg végül a helyiség kezdett alakot ölteni. Az alapján, ami a plakettekből maradt, Lana arra következtetett, hogy valamikor ez a kamra adott otthont Hord legértékesebb tárgyainak. A sisaknak itt kell lennie, a lány csak abban reménykedett, hogy nem zúzta össze egy ledől kőtömb. Ahogy felemelt a földről egy vésett törzset, Lana érezte, hogy Bensyn megmerevedik mellette, aztán a vibrokardja felé kúszik.

- Maradj ott! – sikoltotta valami a lány mögött.

Lana megfordult és egy koszos, reszkető Zabrakot látott, aki egy tört tartott Kagan nyakához. Bár a pengéje durva élű volt, simán meg tudta volna ölni vele Kagant egy szempillantás alatt. Bensyn egy tapodtat sem hátrált; kezei remegtek. A Zabrak hatalmas, kerek szeme ide-oda cikázott Lana és Bensyn között. Megszáradt vér sötétlett a szája körül.

- Nem akarunk bántani – mondta Lana feltartott kézzel.

A Zabrak sötét szemén a szemhéjak vékonyak, majdnem átlátszóak voltak. Lanára nézett és mérlegelte, hogy vajon mekkora veszélyt jelenthet a lány. Kagan zihált, a félelmét tapintani lehetett.

- Mi a neved? – kérdezte Lana lágy, nyugtató hangon.

A Zabrak mosdatlan bőre összeráncolódott, ahogy a lány kérdésén gondolkodott. Amikor válaszolt, a hangja frusztráltan, ijedten csengett.

- Kutattok, kutattok. Mint a womppatkányok a szimatoló orrukkal, megérintitek és kapargatjátok azt, ami nem tartozik hozzátok. Ami soha nem lehet a tiétek. Ára van. Ára van annak, hogy birtokoljátok ezeket a dolgokat. Ezeket a kincseket. Ára, amit még nem fizettetek meg. Egykor én is olyan voltam, mint ti.

- Tanítvány voltál? – kérdezte Bensyn.

A Zabrak mereven bámult előre, elveszve egy emlékben.

- De aztán megfizettem az árát. Én... - A penge kicsit lejjebb ereszkedett Kagan nyakától.

Kagan megragadta a pillanatot, és könyökével orrba vágta a Zabrakot. Fekete vér fröccsent az arcára. Bensyn és Lana befogták a fülüket, ahogy éles sikoltás töltötte be a kamrát. Sziklák és régi szobrok darabjai repültek a levegőbe, miközben por hullott le rájuk.

- Kagan! – Bensyn kinyújtotta a kezét, és megragadta a lányt, miközben az odébb kúszott a fájdalmában vonagló Zabraktól.

Lana előrelendült a vibrokardjáért. Megragadta a markolatot és a gyűrött, nyöszörgő alak fölé állt. Szürke, töredezett körmű kezek csapkodtak és próbálták megszüntetni a fájdalmat és a vérzést. Lana nyelt egyet; a Zabrak szaga az avas húséra emlékeztetett. Ahogy csapásra emelte a kardját, Lana megérezte a könyörület addig ismeretlen szúrását. A rongyokból és a gyakorlócsizmák maradványaiból arra következtetett, hogy valamikor a Zabrak is olyan volt, mint ők. Egy tanítványtársuk, akit a sírokba vetettek.

Lana leeresztette a fegyverét és suttogni kezdett.

- A lelki béke hazugság, csak a szenvedély létezik.

A Zabrak szeme szélesre nyílt. Elfeledkezett a fájdalomról.

- A szenvedélyből... erőt merítetek.

- Az erő révén hatalmat szerzek – visszhangzott Bensyn mély hangja a kamrában.

Kagan felnézett a férfira, aztán vissza Lanára és a Zabrakra.

- A hatalom révén győzelmet aratok.

Mind a négy tanítvány együtt fejezte be a Kódexet.

- A győzelem révén a láncaim lehullnak. Az Erő felszabadít.

A csend olyan feszült és törékeny volt, mint a körülöttük lévő, düledező falak. Lana visszább lépett és elfordult a Zabraktól.

- Menj.

A nő odébb kúszott, a tört a mellkasához szorítva. Bensyn Lana mellé sétált és nézte, ahogy a Zabrak elrohan a sötétségbe.

- Bölcs dolog volt ez?

- Valószínűleg nem – ismerte be Lana. – De ő is közülünk való.

Bensyn állán megfeszültek az izmok.

- Én öröködöm. Találd meg a sisakot.

Lana ismét nekiállt, hogy eltakarítsa a törmeléket a kamrából. Mikor az elméje már túlzottan elfáradt és nem tudott összpontosítani, a kezével gurította odébb a sziklákat, míg a tenyere végül elzsibbadt, az ízületei pedig lüktettek. Az időnek nem volt keresnivalója a Sötét Nagyurak Völgyében. Észrevétlenül fogyott el, akárcsak a lány energiája és ambíciója. Lana már majdnem összeesett, amikor meglátta a sarokban: Tulak Hord sisakja. Lábai odavitték az ereklyéhez, közben egy sóhajtás hagyta el kiszáradt ajkát:

- Meg... megtaláltam.

Bensyn felemelte a fejét, de Kagan mozdulatlan maradt.

- Tessék?

Lana behunyta a szemét; a megkönnyebbülés elárasztotta az érzékeit, ahogy megérintette a sisak sima fémfelületét. Remegő ujjakkal emelte fel a padlóról és vitte oda a másik két tanítványhoz.

- Itt van.

Bensyn körültekintően lekövette a sisak hornyait és mélyedéseit. Rá nem jellemző módon mosoly jelent meg az arcán.

- Nézd, Kagan...

A lány erőlködve kinyitotta a szemeit, Bensyn azonban megfogta és felemelte a karját, hogy ő is érezze, győzelmet arattak.

- Hazamehetünk?

- Hazamehetünk – jelentette ki Lana.

Mivel alig várták, hogy elérjék a felszín, egyet értettek, hogy most rögtön elindulnak vissza. Bensyn a vállán vitte Kagan, míg Lana vezette a csapatot, egyik kezében védelmezően tartva a zsákmányukat. Próbált nem gondolni a k'lor'csigákra, vagy Kagan bőrének vészesen fakó színére. Ki fognak jutni. Muszáj volt hinnie benne.

Elhaladtak az alkóv mellett és egy másik alagutat választottak, így próbálva elkerülni a fészkeket. Egyetlen légzésüket hallva Lana a válla fölött Bensynre és Kaganre nézett. A férfi most már a karjaiban vitte a lányt. A Kagan homlokán lévő hatalmas seb édes szagot árasztott.

- Megállju...

- Menjünk tovább – vakkantotta Bensyn. Itt úgysem tehettek semmit a lányért.

Abban a pillanatban, ahogy Lana megfordult, egy csontsovány test rontott rájuk az árnyak közül. A lány hanyatt esett, alkarjába éles fájdalom hasított. Csontos lábak botlottak keresztül rajta. Lana szeme tágra nyílt, látva, hogy egy ismerős tör fúródik Kagan mellkasába. Barátja kitátotta fakó ajkait és vett még egy utolsó lélegzetet, mielőtt elernyedne volna Bensyn karjaiban.

A Sith lenézett az egyre növekvő vértócsára.

A Zabrak kirántotta a tört és Lana felé vágott vele.

- Az ár! – vonyította Hord sisakjáért nyúlva. Lana hezitálás nélkül odébb gurult és vibrokardjával lesújtott a Zabrak nyakára. Émelyítő roppanás hallatszott. A lesóványodott test mozdulatlanul zuhant a földre.

Bensyn térdre rogyott. Kagan vére borította a páncélját. A lány szeme félig nyitva volt, átnézett rajta. Lana érezte, ahogy a férfi dühe áthatol a sokkon. Bensyn megragadta Kagan vállát és behunyta a szemét. Lana felkészült rá, hogy a férfi támadni fog. De nem így történt. Lana érezte, hogy a társa haragja olyan gyorsan oszlik el, amilyen gyorsan felgyülemlt. Bensyn a mellkasához szorította Kagan testét és álló helyzetbe tornázta magát.

- Menjünk.

- Bensyn... Ő már...

- Amikor beléptünk a sírba, azt mondtad, csak úgy járhatunk sikerrel, ha összedolgozunk... Igazad volt. Megtaláltuk a sisakot – két vörös ujj lecsukta Kagan szemét. – Most együtt hagyjuk el ezt a helyet.

Lana bólintott. Vetett még egy utolsó pillantást a lábánál heverő Zabrakra. Aztán folytatta útját a felszín felé.